

POŞET

Kuş gözlemeye gittiğimiz gün iki şey öğrendim; hasta ve aşırı derecede miyop olduğumu... Annem, beynimdeki kıvrımların değişik uyaranlarla karşılaşsam artacağını ve daha zeki olacağımı düşünüyor, beni etkinlikten etkinliğe koşturuyordu. Yamaç paraşütü bile yapmıştık. Ona, doğduğumuzda sahip olduğumuz kıvrımlarla hayatımızı geçirdiğimizi ve onların durduk yere çoğalmadığını söylesem mi?

Her zamanki gibi, sosyalleşmemi sağlayacağını düşünerek bütün sınıfı kuşları gözlemlemeye çağırmıştı. Benim dürbünüm en fiyakalıydı. Gözlemci adam, o kocaman dürbünü zar zor deniz kıyısındaki tepeye yerleştirdi. Görebileceğimiz kuşların adını saydı. Sıra bana geldiğinde, bir gözümü kısıtım, diğelerini merceğe yaklaştırdım ve işte oradaydı...

"Ayyyy ne kadar güzel bir kuş! Bembeyaz! Kanatlarında mavi çizgiler var. Çok güzel kanat çırpıyor!"

Gözlemci adam, dünyadaki en güzel şeyi gördüğüme o an ikna oldu.

“Hanımefendi izin verir misiniz? O kuşu görmem gerek” diyerek öne atıldı, benden sonrakinin sırasını aldı. Bir süre baktıktan sonra, “Ama Tuna, o kuş değil ki beyaz bir poşet” demesin mi? Miyop olduğumdan şüphelendiğimiz an tam olarak bu andı. Sonra hep birlikte çok mu kahkaha attık hatırlamıyorum, o beyaz poşetler başımın etrafında uçuşurken bayılmışım. Hasta olduğumu gözlerimi hastanede açtığımda öğrenmiştik. “İmmu” bilmem nede sorun varmış. Göz doktoruna da görüldükten sonra ileri derecede miyop olduğum kanıtlanmış oldu. Endişeli gözlerle bana bakan anneme, “Dürbüne gerek kalmadı anne, poşetlere son” dedim.

UFAKLIK

Kolumdaki hortumlar yüzünden iki adım bile at-
mama izin verilmiyor. “Onlar hortum değil” diyor
hemşire. “Seni iyileştirecek savaşçıları taşıyorlar.”
İçimde bir savaş verildiğini düşününce gülesim geli-
yor. Ne yani, onlar, elinde ışın ilacı, ön saflarda öyle
mi? Bence damarlarım, içimde gezinen bu yabancı da
kim diyordur. Çok kavga etmiyorlardır. Beynim sa-
vaşları sevmiyorken kanım sevecek değil ya... Hor-
tumdan ilaç verdikleri her seferde, içimden, “Haydi,
sarılıp barışın” diyorum. Sonra da sözümü dinleyip
el sıkışıp barışıyorlar. Öyle yaptıklarını biliyorum
çünkü o zamanlar daha iyi hissediyorum.

“Yine neden ayağa kalktın bakalım ufaklık?”

Ufaklık olmadığımı göstermek için kapının ya-
nındaki çizgileri gösteriyorum. Geçen ayki ölçünün
üzerinde yeni bir tane var. Benim çizgimin alttaki ol-
duğunu söylemiyorum.

“Aaa tamam, özür dilerim Tuna.”

Bir santim bile uzamadığıma adım gibi eminim
ama uzadığımı düşünmek çok güzel. İçimdeki savaşlar

yüzünden büyüyemiyorum. Komşu teyze fısır fısır öyle demişti anneme.

“Vah vah, küçücük kalmış!”

Gününü gördü ama! Annem ona bir güzel kızmış, sonra da onun söylediklerini duymadığımı sanıp başıma bir öpücük kondurmuştu. Kulaklarımın çok iyi duyduğunu ona söylesem mi?

“Sadece camdan bakmak istiyorum” dedim. Bir aslandan farkım yoktu doğrusu. Kesin izin verecek.

“Tatlım, çok istiyorsan serumu şuna bağlayabilirim.”

Kükremek sonunda işe yaradı.

“Hı hı” dedim en sevimli halimle. “Çok istiyorum.”

Serum taktıkları sopaya annem çantasını asıyordu bazen. Buradakiler çok iyi insanlar doğrusu. Bir taşla iki kuş. Hem serum hem de çanta sopası.

“Annem gelmeden takar mısınız?”

“Hemen” diyor. Eli çok hafif diyorlar onun için. Bir kerecik test etmeme izin vermişti. Avucumun içine koyduğu elini kollarından serbest bıraktı. Hani, sabah sporu yaparken yaparsınız ya... Kollarınızı sağa sola sallarsınız, size ait değilmiş gibi sağa sola savrulurlar. İnanılmaz! Tüy gibiydi! Annem saçla-

